

maatte jeg maaske have Lov til at sige, at jeg under en Omtale af, hvilke Sager der laa for baade i denne Rigsdagssamling og i de kommende Samlinger som Fremtidens Opgaver, nævnede, at naar vi antagelig i denne Rigsdagssamling paa ny vilde beskæftige os med Spørgsmaalet om Valgkredsens Fordeling, og naar der antagelig atter under denne Sags Behandling som tidligere vilde blive rejst Spørgsmaal om Indførelsen af Forholdstalsvalgmaaden, ogsaa for Folketingets Vedkommende, ligesom vi nu have indført den for Kommunernes Vedkommende, kunde jeg ikke tænke mig, at man allerede nu vilde gaa ind paa Indførelse af Forholdstalsvalgmaaden ved Folketingsvalgene samtidig med Løsning af Spørgsmaalet om en retfærdigere Fordeling af Folketingsvalgkredsene; men man maatte ingenlunde tro, at vi dermed var færdige med selve dette Spørgsmaal, fordi Forholdstalsvalgmaaden var anerkendt og ogsaa af Venstre blev anerkendt som værende saa retfærdig, at man selvfølgelig ikke kunde afvise den, naar Tiden var til dens Gennemførelse overfor Folketinget. Jeg benyttede altsaa Lejligheden — det var ganske vist paa et almindeligt Vælgermøde, og det havde altsaa ikke saa stor Betydning, som hvis det var Konseilspræsidenten, der havde udtalt sig paa et større og mere officielt Møde — til, om jeg saa maa sige, at forberede Vælgerne paa, at de maatte være klare over, at det Standpunkt, der var hævdet af de to Grupper, vilde komme frem, og jeg tænkte mig, at netop det maatte faa en gunstig Modtagelse her. I denne Forbindelse gjorde jeg opmærksom paa, at baade selve Kravet om Forholdstalsvalgmaadens Indførelse og de vanskelige Arbejdsvilkaar, der maaske kunde fremstaa, kunde fremskynde den Forfatningsforandring, der maa til, hvis Forholdstalsvalgmaaden skal indføres til Folketinget. Jeg kan gerne udtale en Beklagelse af, at det i et kort Telegram har faaet Udseende af, at jeg vilde sige noget slemt om Landstinget, hvad der ikke har været min Hensigt. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) har da ogsaa selv gjort opmærksom paa, at Kendsgeringerne vidne om, at det ikke er vanskeligt at arbejde sammen med Landstinget. Jeg skal slutte disse mine almindelige politiske Bemærkninger med at sige ogsaa til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds, at det nok skal vise sig, specielt hvad angaar de Sager, der vedrøre Ministeriet for offentlige Arbejder, at der ikke er vanskelige Arbejdsforhold til Stede med Lands-

tinget. Og jeg udtaler min Glæde derover. Jeg har Følelsen af, at de Udtalelser, der faldt med Hensyn til det rent saglige, give mig Ret i saa Henseende. Jeg maa maaske slutte med at udtale Haabet om, at det ogsaa maa vise sig overfor de mange andre Sager, som Regeringen i sin Almindelighed gerne vil samarbejde med dette høje Ting om og specielt med de to Grupper, som have udtalt sig gennem deres Ordførere her i Dag, at det hverken er sandt eller vil blive sandt, at der er vanskelige Forhold til Stede med Hensyn til Samarbejde med dette høje Ting.

Med Hensyn til de Udtalelser, der blev fremsatte af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds vedrørende selve Forslaget, har jeg kun Grund til at være taknemmelig for den Tilslutning, Forslaget har faaet. Naar det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det Krav, der i sin Tid var saa stærkt fremme om, at Kommissarierne ikke maatte have andet Arbejde end de Anlæg, som de som Kommissarier ere beskæftigede med, i Virkeligheden ikke længere var nødvendigt, eftersom Tilsynet med Jernbanernes Drift ikke skulde lægges ind under Kommissarierne, men falde direkte ind under Ministeriet, er denne Opfattelse ganske vist rigtig. Der er ikke nu den samme Nødvendighed for at have en saadan Bestemmelse. Men den er, som ogsaa nævnt af det ærede 6te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), sat ind i Overensstemmelse med, hvad Jernbanekommissionen i sin Tid foreslog. Og naar jeg har ment det rigtig at sætte den ind, er det ogsaa, fordi jeg havde den Opfattelse, at den almindelige Stemning nu en Gang kræver, at der udtrykkelig indsættes en Bestemmelse i Forslaget, der forbyder de paagældende Kommissarier at have noget som helst Arbejde, der kunde siges at komme i Forbindelse med deres Arbejde som Kommissarier. Og denne Opfattelse har bekræftet sig derigennem, at Folketinget endog har fundet det nødvendigt at skærpe den af mig i Overensstemmelse med Kommissionens Flertal foreslaaede Bestemmelse, thi det er rigtig, at den af Folketinget foretagne Ændring betyder en Skærpelse. Maaske maa jeg, foranlediget ved det ærede 6te kongevalgte Medlems Udtalelser, sige, at naar det i den af Folketinget indsatte Ændring ogsaa tilføjes: „eller Anlæg, der henhøre under Kommissariatet“, er det i Virkeligheden kun en Tydeliggørelse af, hvad der var Meningen med selve Lovforslagets Bestemmelse. Det kan jo nemlig være, at Kommissarius